

RUDOLF ČECHURA / JIŘÍ ŠALAMOUN

DE AVONTUREN VAN MEGAHOND MAX

BOYCOTT

Aja. Toen ze al wat beter kon praten, zei ze tegen haar papa:
'Jieve papa, ik wi-j een jeuk hondje.'
Ze kon namelijk de L nog niet zeggen.
'Je zegt Mag ik,' verbeterde papa haar.
'Mag ik,' zei ze hem na. 'Maaj ik wi-j een jeuk hondje.'
'Als je iets wilt, moet je Alsjeblieft zeggen!'
'Ajebjief,' zei Aja.
Maar papa heeft toen toch een hondje voor haar gekocht: zo'n klein,
schattig puppy. Nog veel kleiner dan Aja.
Hij kon nog helemaal niks, niet eens fatsoenlijk blaffen.
'Hij heet Rex,' zei papa.
'Jex,' zei Aja hem na. Ze kon namelijk de R nog niet zeggen.

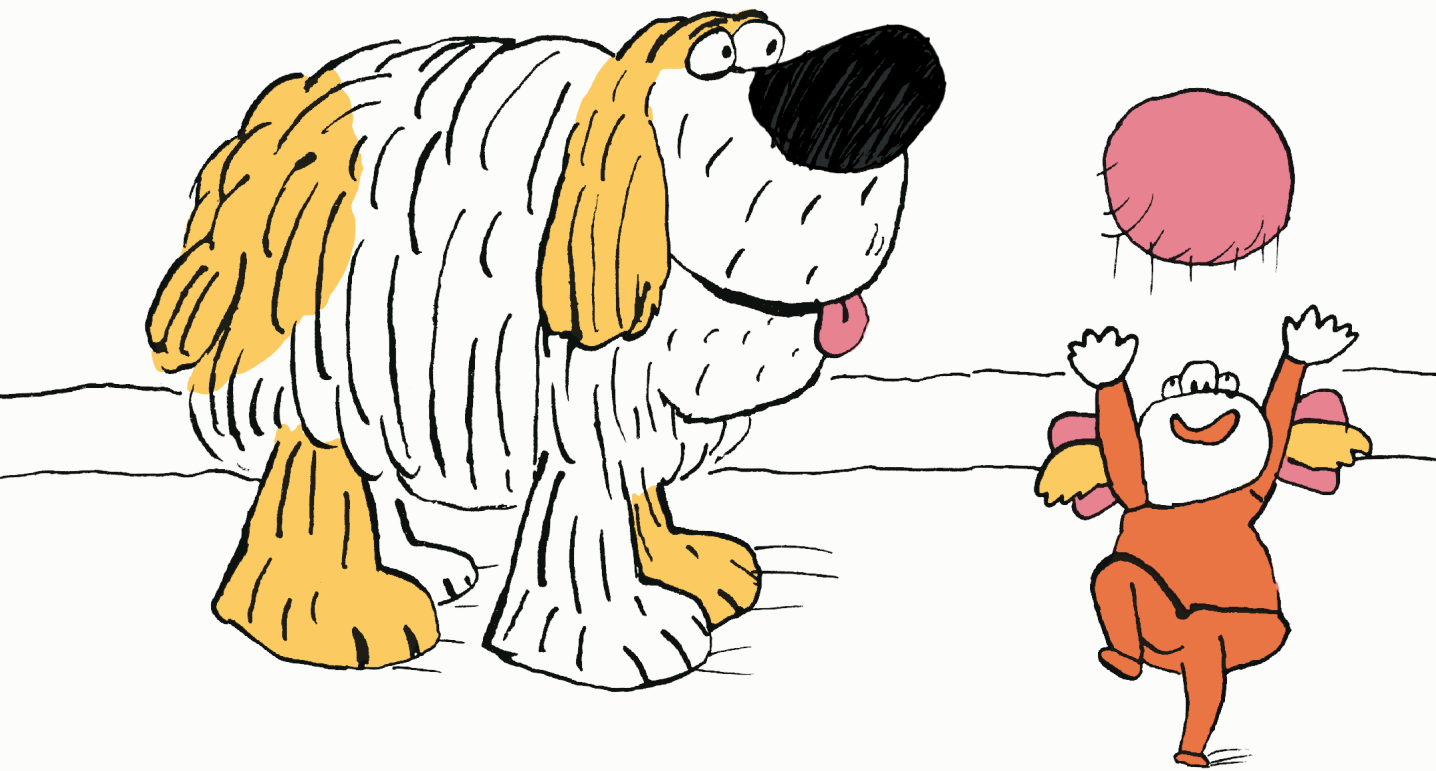
'Rex!' zei papa boos. 'Rex, geen Jex of Mex! Dan kan je hem net zo goed Max noemen!'
Nou, en waarom ook niet? Aja ging de hond Max noemen.
Want de M – die kon ze wel goed!
Eerst werd Max in een schoenendoos gestopt – maar de volgende dag was die al te krap voor hem. Tja, Max groeide nogal hard.
'We stoppen hem in een oude mand,' besloot mama. Zo gezegd zo gedaan. Maar de pup bleef maar eten. Per dag werkte de kleine Maxie

‘M... mol-wat?’

‘Mol-lig,’ spelde Aja. ‘Dat betekent dat je dik bent.’

‘Zeg dat dan meteen. Het is trouwens ook niet waar.’ Max bekeek zichzelf in de ruit. ‘Ik ben helemaal niet mol-sig... mol-tig... mol-kig... - nou, dik dus! Ik ben niet dik!’

‘Dat ben je wel! Je moet wat gaan sporten.’

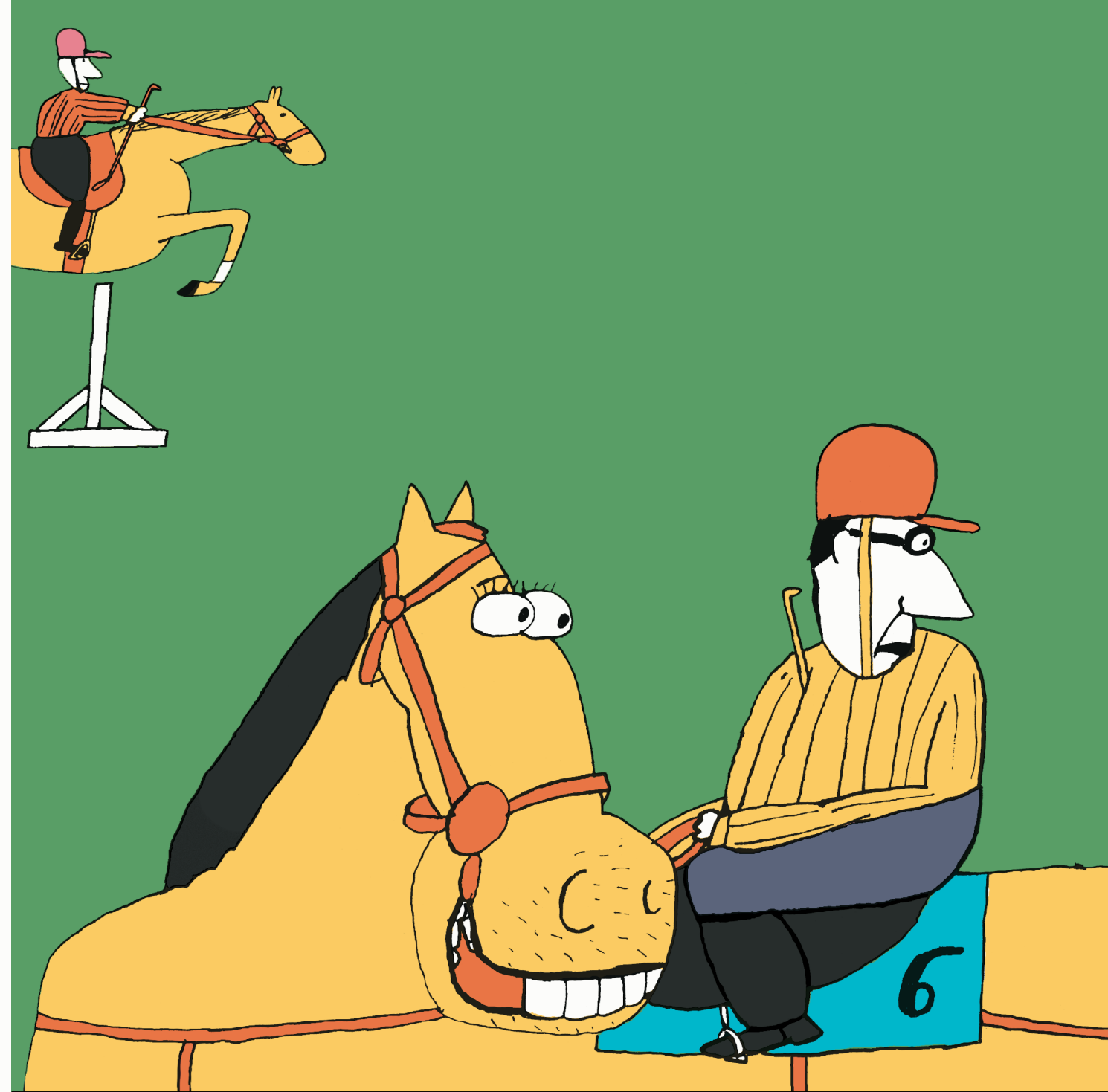

‘Sporten? Oké, dat vind ik best leuk! Voetballen bijvoorbeeld...’

‘Max toch! Honden voetballen niet, daar hebben ze te veel poten voor!’

‘Hoezo te veel! Vier maar!’

‘Ja, maar dat is te veel voor voetballen. Je kan meedoen aan een renwedstrijd. Dat is wel iets voor honden.’

Max knikte opgewekt: ‘Oké. Geef me maar ergens op voor zo’n renwedstrijd.’

‘Kan je dat zelf niet doen?’

‘Straks gaat ie nog blaffen!’

Dan zouden ze door de mand vallen!

Maar Max was verstandig; als een echt paard ging hij op zijn achterste benen staan en begon prachtig – te hinniken!

Op weg naar huis zei Aja: ‘Moet je horen, Max, dat je formidabel kan hardlopen, dat wist ik wel, maar hoe komt het dat je ook nog zo geweldig kan hinniken?’

‘Wat wil je, als hond zijnde moet je een aardig woordje over de grens spreken,’ mompelbromde Max, en toen at hij van de honger ook die lauwerkrans op.

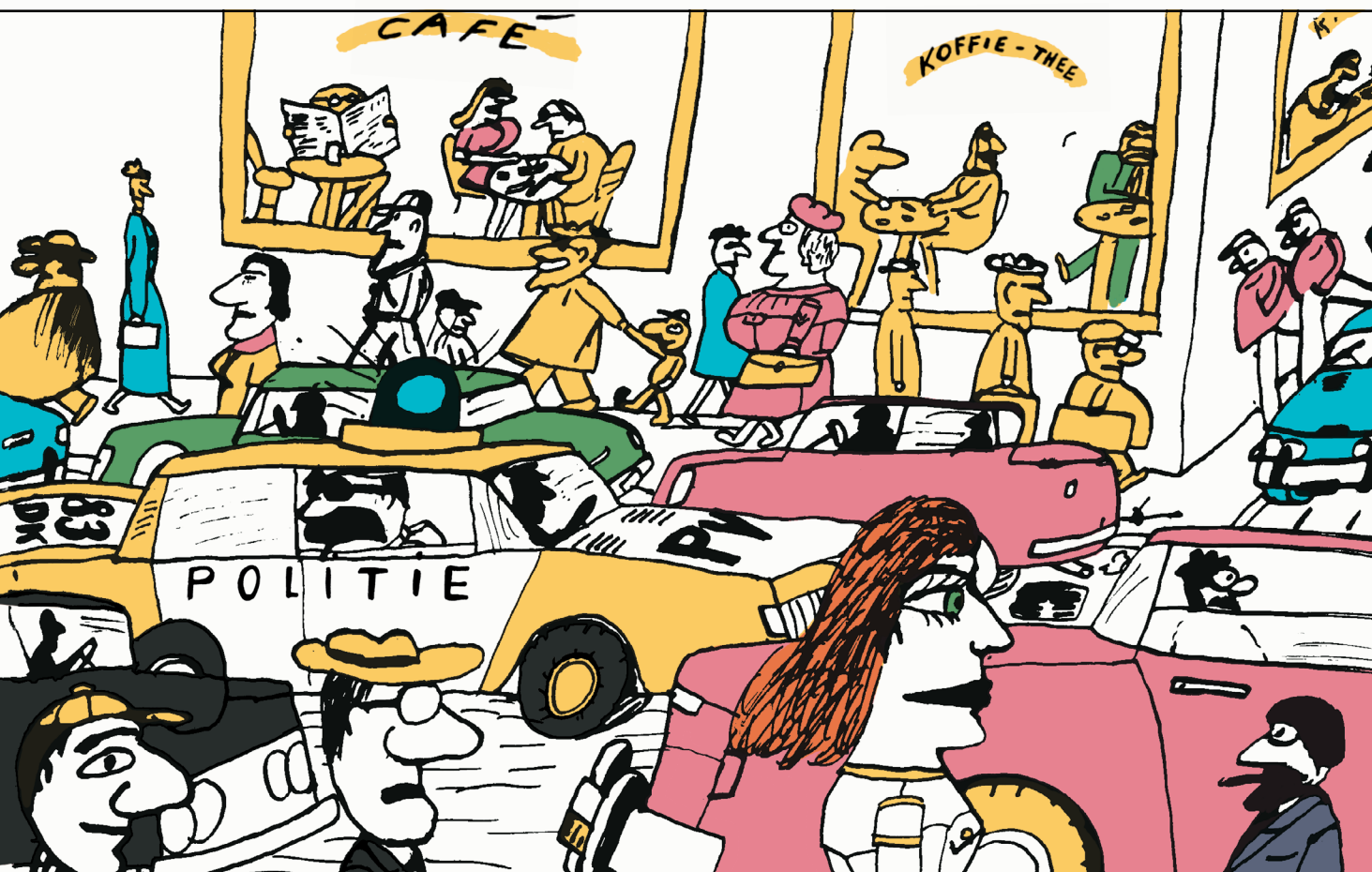

Megahond Max gaat naar school

Op de binnenplaats stond papa's auto diep adem te halen. Zo zag het er tenminste uit. Om de haverklap kwam de auto omhoog, snoof en zakte weer naar beneden, en zo maar door, alsof hij lekker lag te slapen. Maar een auto kan toch niet slapen, zekers te weten van niet! En al helemaal niet diep ademhalen. Aja vond het dan ook maar raar. Ze liep helemaal om de auto heen en opeens zag ze een stel poten onder de auto vandaan steken! Geen papapoten, maar hondenpoten. Achterpoten. Max lag op zijn rug met zijn kop onder de auto te

Remmen met de staart had Max inmiddels onder de knie. Als hij van richting veranderde stak hij een oor uit en in plaats van te toeteren blafte hij een luid deuntje, omdat hij niet wist waar de toeterknop zat. De ooievaars op het dak vonden het prachtig hoe de tijd voorbij vloog, en de één zei: 'Er staat hier een lekker windje.'

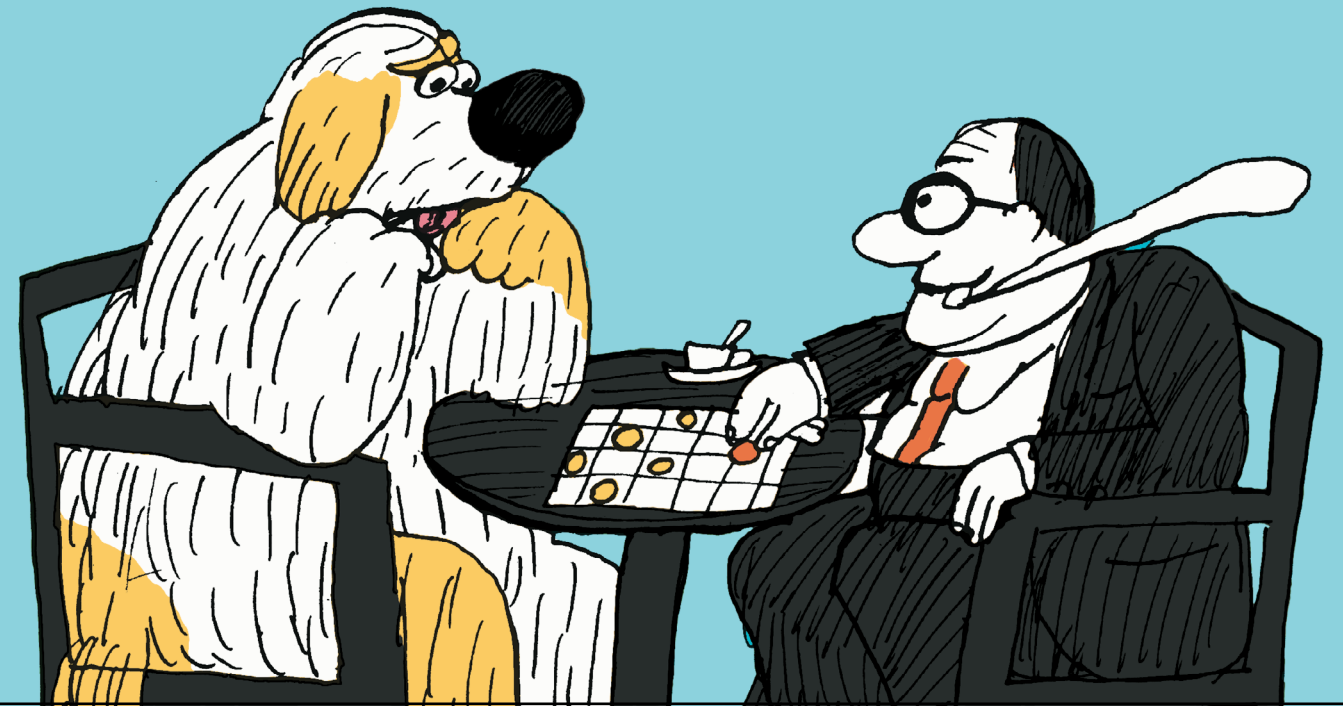
En de ander zei: 'Ik wist niet dat ons huisje zo snel kon rijden!
En ik zie dat er nu rook uit de kelder komt.'
Hij wees naar de uitlaat onderop.
'Wat een aardige mensen, hè. Zo roken ze ons niet uit...'

‘Zo! Dan moet u een boete betalen! Heeft u wel geld bij u?’
‘Nee, meneer.’
‘Man! Wat heeft u dan wel?’
‘Vlooiën, meneer,’ zei Max sip.
‘Uitstappen dan maar. Je mag niet verder rijden. Laat je wagen maar
fijn hier staan.’
‘Ja, doei,’ zei Max, ‘straks wordt ie nog gestolen.’
Hij nam het autootje op zijn rug en wandelde soepeltjes naar huis.

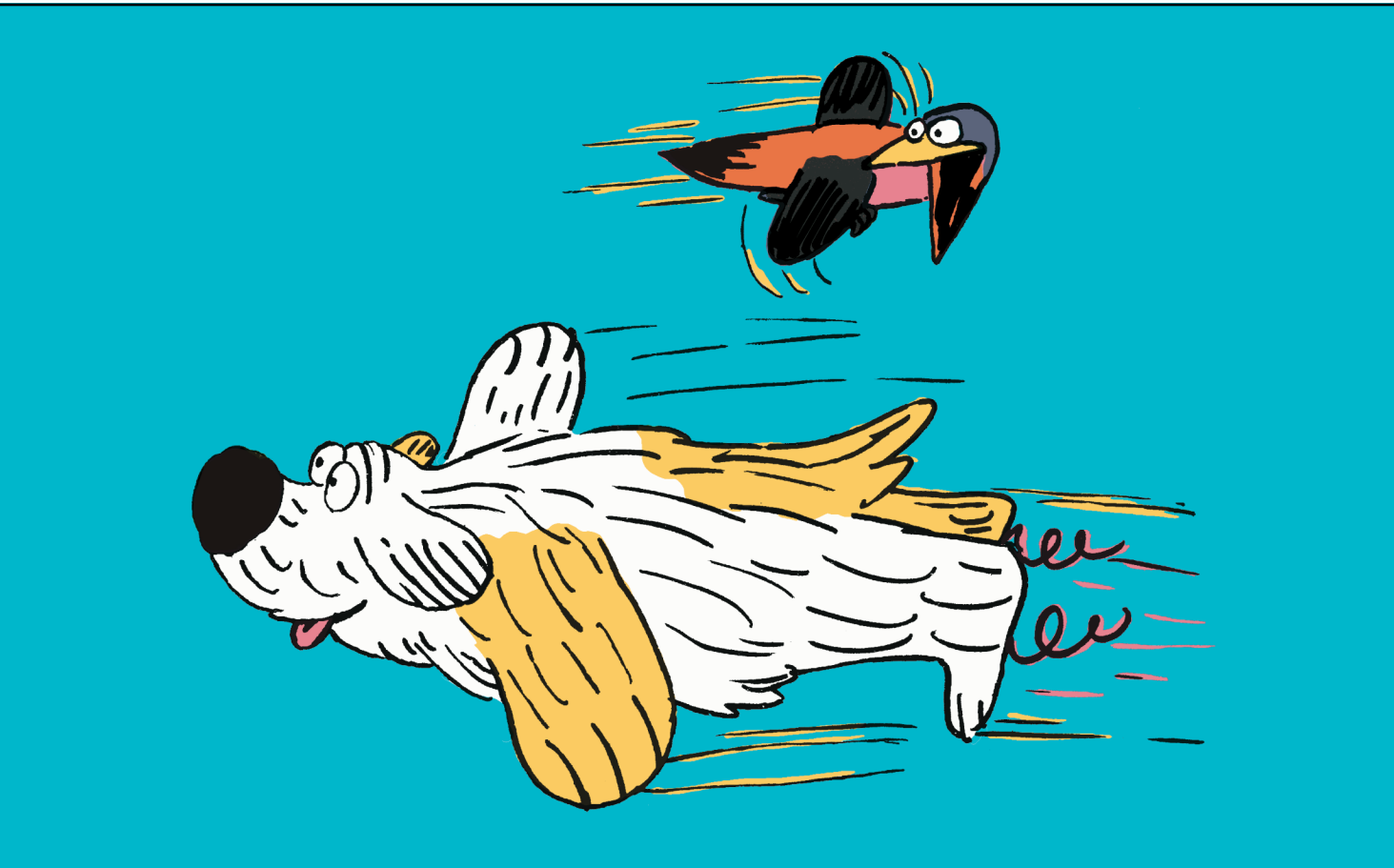

Megahond Max wordt kampioen verspringen

Op een mooie dag zaten papa en Max in de tuin te dammen. Max was net aan zet toen twee wandelaars langs het hek liepen. Uit hun korte broek staken harige benen. En die haren gingen van verbazing overeind staan, want ze zagen op dat moment Max slaan. Niet van woede, maar een dam. ‘Moet je kijken!’ zei eentje wijzend op Max. ‘Heb je ooit zoiets gezien!?’
‘Wat is er dan, wat is er dan?’ vroeg papa.
‘Nou, we staan paf van hoe die hond kan dammen.’

En de mevrouw van de kiosk vluchtte ook weg. Eén kant op.
Max stond even te drentelen voor de kiosk en zei toen bij zichzelf:
‘Tja, wat kan ik anders doen?’
Hij pakte de kiosk bij de schoorsteen vast, tilde hem een stukje op,

zette zich heel hard af en belandde weer thuis in de tuin, vlak bij
papa's ligstoel.

‘Potjandosie nog eens aan toe zeg,’ zei papa geschrokken, ‘wat heb je
nou weer uitgespookt! Ik heb toch gezegd dat je een krant moest
halen, niet de hele kiosk!’

Max was teleurgesteld en keek een beetje boos: ‘Je hebt niet gezegd
welke krant je wou! Nou, toen heb ik maar de hele kiosk
meegenomen, dat is alles!’
Papa koos een krant uit en Max bracht de kiosk weer terug. De oude
heertjes stonden er al op te wachten.

Nu hij zo lekker kon rondhoppen, moest daar natuurlijk wel gebruik
van gemaakt worden: papa zei hierna om de haverklap ‘Max, hop even

naar het postkantoor,' of 'Max, hop naar het bos om hout te halen,'
en Max hopte er op los, omdat hij best wel een gehoorzame hond was.
Aan het eind van de vakantie zei papa tegen de lieve megahond:
'Max, hop naar oma om Aja te halen.'
'Ik vlieg al,' zei Max vrolijk, en hij leek echt te vliegen.

In één sprong hopte hij over het bos, met de volgende sprong hopte hij over de vijver, met de derde sprong zeilde hij over het veld en met de vierde sprong ging hij over de heuvel en landde in het dorp waar oma woonde.

'Hoi, Max,' verwelkomde Aja hem opgetogen.

'Hallo,' groette Max glimlachend. 'Tijd om naar huis te gaan, Aja.'

Aja trok een vies gezicht: 'Gaan we lopend?'

'Nee, nee! Ik draag je natuurlijk.'

voor Max. Het was een goede cafébaas.

Aan de tafel naast Max zaten drie zeelieden. Eigenlijk eerder rivierlieden, want hun schip voer op de rivier. Binnenvaartmatrozen dus. Ze dronken rum en praatten met elkaar over hun kapitein, wat een strenge hond hij was.

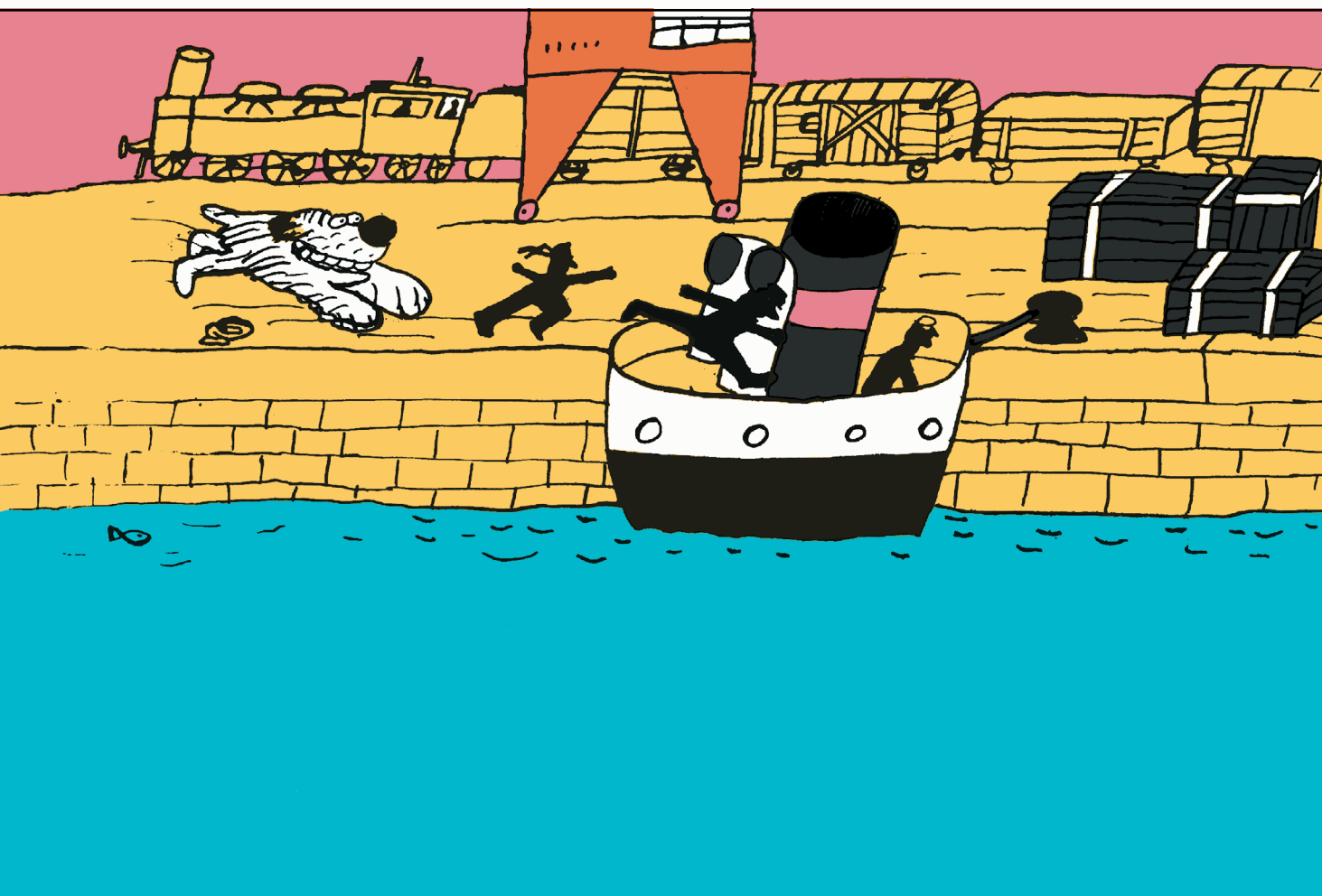
Max hoorde dat en spitte zijn oren:

‘Heren,’ zei hij, ‘hoor ik nu dat uw kapitein een hond is!?’

‘Nou, reken maar!’

‘Zou hij als mijn soortgenoot misschien een baantje voor me hebben?’

De matrozen bekeken hem van top tot teen en eentje zei: ‘Tja, waarom ook niet? Je ziet er sterk genoeg uit, en zo te zien drink je ook als een scheepsmaat. Kan je ook vloeken als een scheepsmaat?’

‘Nou zeg, dat niet dus. Ik ben een fatsoenlijke hond. Ik kan wel mijn tong uitsteken.’ Als bewijs stak Max zijn tong uit. Hij stootte daarmee het glas om van een gast aan de andere kant van het café.

‘Oké, dat kan ermee door,’ zeiden de matrozen. ‘Je mag met ons mee.’ En ze gingen meteen naar het schip.

De kapitein krabde met zo’n hard geknetter over zijn ongeschoren kin dat horen en zien je verging en zei: ‘Hm. Wat moet ik met jou? Kan je zwemmen?’

Er was eens een puppy
Het puppy werd een pup
De pup werd een hondje
Het hondje werd een hond
En de hond werd een megahond

BOYCOTT
www.boycottbooks.com

9 789492 986443

